

VISKY ANDRÁS

Anzicsz

A katolikus porta Újvidéken:
valaki biztosan megörökít.

Aki nem ismer, annak fel sem tűnik,
hogy az inged vérfoltos,
és hogy a gyorsan gyűrődő
kabátod gallérján egy tegnapi
nő pihéi aranylanak.

Remek tarkójáról kerültek
a galambszürke vászonra,
amikor a szálloda halljában
fojtogatni kezdted, de végül
a késelés mellett döntöttél.

Feljegyzés a táncról

Nincs az az öröm, képzelődni
csak a test tud (Min Tanaka),
és amikor már nem látja, hogy
mások nézik, az a tánc.

Addig csak szaggatja magát,
vagy egy másikat, hallatszik
a magányos combok csattanása,
amikor már elérte a sötétet.

Addig nincs fény, nem veszi
észre, szomjúságot érez,
de nem a magáét.

Miért kell szépnek lennie?

Végtelen, nincsen vége, nem látszik, hogy vége volna.

Nem éli túl, abban bízunk.

Két jegyzet Büchnerhez

1.

A fődolog a magánvaló, vagyis én; a magánvaló az, ami magán való, vagyis rajtam; most jönnek az attribútumaim, modifikációim, affekcióim és akciodenciáim: hol az ingem, a nadrágom?; itt elől a szabad akarat tárva-nyitva; hol a morál, hol vannak a mandzsettáim?; a kategóriák a leggyalázatosabban összegubancolódtak: két gombbal több van begombolva, a dohányzacskóm meg a jobb zsebemben, – romokban az egész szisztémám... stb., stb.

Így szaladgál föl-alá, félig pucéran a hetedik ég fényszáraz termeiben, körülötte meg az istenek fia és a Sátán, az ismert protokoll szerint.

Az álmatag tanácsosok mindent összekevernek, mert minden összekeverhető, és még a meztelenség sem valódi.

A félig-meddig kínos örökkévalósága.

Légypiszkos kotta, összezavart ritmusok, elcsúszott szöveg, egyre reménytelenebb hévvel hadonászó karmesterek.

És a mind közül legelegánsabb Sátán, az egyetlen abszolút hallású, ő tűnik a legtanácstalanabbnak: nincs kinek a fejére fogadást kötnie.

A gyűlölt Jób fiai és lányai rábeszélésére viszszaadja szerepét és nyugalomba vonul.

Ki léphetne helyébe, égen-földön nem alakított akkorát senki.

2.

A vörös hajú, szépséges Rosettától elszakadni hogyan is lehetne, a korán jött öregség csak még lobogóbbá teszi a lángot.

Kitárult teste úgy fogad magába, mint frissen illatozó sírgödör.

A férfiembert eltölti saját nagysága, divatos eszmék nevében üdvözült mosollyal tagadja meg a szaporodást, a termékenység alantas ösztönéről értekezik aprókat vonyítva, magáról meg mint visszataszító példaképről szónokol vallásos elragadtatással.

Táncolj, Rosetta, táncolj, hogy két szép lábad ütemére múljon az időm...!

NÁDAS ALEXANDRA: TOSZKÁN TEREK II.